

[Aksel Larsen.]

skal indføres ved alt Statsarbejde og i alle Statsvirksomheder. Og paa samme Maade . . . ja, jeg skal ikke være saa nærgaaende at tale om de saakaldte kooperative Virksomheder, men blot henvise Regeringen til de Kommuner, hvor Socialdemokratiet har et absolut, et uindskrænket Flertal, f. Eks. København eller den Kommune, hvor det ærede Medlem Hr. Leonhard Hansen er fra, Aarhus, og spørge, om de blot i Drømme har været inde paa at ville indføre forkortet Arbejdstid. Absolut ikke, det falder ikke disse socialdemokratiske Kommuner ind. Men komme her i Rigsdagen med et Agitationsforslag og sige til Arbejderne: Se, hvilke Tilhængere vi er af 40 Timers Ugen! — det kan man gøre. Rent bortset fra, at man faar meget vanskeligt ved at faa Arbejderne til at godkende en 40 Timers Uge af den Beskaffenhed.

Jeg forstaar ærlig talt ikke Konsekvensen i dette Forslag. Det skal tjene til at bekæmpe Arbejdsløsheden, men det skal være paa Arbejdernes Bekostning. Men var det saa ikke meget mere rationelt, om Regeringen søgte gennemført en Lov om 24 Timers Ugen, en 3 Dages Uge, alle Lønarbejdere maa kun have Arbejde 3 Dage om Ugen à 8 Timer pr. Dag. Saa burde jo Arbejdsløsheden fuldkommen forsvinde. Det er jo ikke langt fra, at Halvdelen af alle Lønarbejdere er arbejdsløse i Øjeblikket.

Kom man med et saadant Lovforslag, var der i det mindste en Smule Konsekvens i det, og saa fik man gennemført dette, som man principielt tilsigter, at Byrderne ved Arbejdsløsheden lægges over paa Arbejderne, for det er jo det, der skal ske. Der er ikke Tale om, at Lønnen skal bibeholdes, der er Tale om at Time- henholdsvis Akkordlønningen i det paagældende Arbejde skal forblive den samme som, før Arbejdstiden forkortedes; og det vil sige, at de kun skal have fem Dages Løn for fem Dages Arbejde, altsaa, at Byrderne ved denne Form for Bekæmpelse af Arbejdsløsheden bliver lagt over paa Arbejderne.

Det ærede Medlem Hr. Leonhard Hansen forklarer, at det er Arbejdsgiverforeningens stejle og afvisende Holdning, der har nødvendiggjort Fremsettelsen af disse Forslag, altsaa Lovforslaget om Indførelse af en 40 Timers Arbejdsuge og Lovforslaget om Forbud mod Overarbejde. Ja, vi tvivler aldeles ikke om, at Arbejdsgiverforeningen har været afvisende heroverfor, selv om ganske vist mange Arbejdere stiller sig selv det Spørgsmaal: har man nogen Sinde overfor Arbejdsgiverforeningen fremsat Krav i

den Retning? Det er os ikke bekendt. Der har været skrevet en Del om det i den socialdemokratiske Presse, og der er lejlighedsvis vedtaget Resolutioner paa de samvirkende Fagforbunds forskellige Møder om det. Men at saadanne Krav virkeligt, alvorligt, med Vægt er stillet under Overenskomstforhandlinger, er os ikke bekendt.

Jeg tvivler ikke paa, at Arbejdsgiverforeningen vil stille sig afvisende, og det er jo det, som gør disse Forslag til — for ikke at komme i Konflikt med nogen — uendelig uintelligente Agitationsforslag, at man nu vil komme til Arbejderne og sige: Ser I, ærede Partifæller, Arbejdsgiverforeningen har nægtet at gaa med til disse Ting, derfor beder vi nu Landstinget tvinge Arbejdsgiverforeningen.

Men der er jo ikke ret mange, der tror paa, at det er muligt. Der er ikke ret mange, der tror paa, at den Slags Ting kan ladé sig gennemføre. Spørgsmaalet om Arbejdstidens Forkortelse og Afskaffelse af Overarbejde er ikke noget, som afgøres i dette Ting saa lidt som i Landstinget. Det er noget, som vi udmærket vel ved, at Flertallet i Rigsdagen er Modstandere af. Men det er noget, som kan gennemføres af Arbejderne selv i Konflikt med Arbejdsgiverforeningen. Naturligvis, godvilligt gaar Arbejdsgiverforeningen ikke med. Det gør den kun, hvis den bliver tvunget. Men man tvinger ikke Arbejdsgiverforeningen ved ikke en Gang alvorligt at stille Kravet, ved maaske at strejfe det i nogle Forhandlinger, men ikke rejse det som et virkeligt uafviseligt Overenskomstkrav. Derved tvinger man den ikke, og man skræmmer den heller ikke ved, at man siger: Hvis I ikke godvilligt vil gaa med, klager vi til Landstinget derover.

Arbejdsløshedsproblemet maa løses ved Fordeling af det forhaandenværende Arbejde, siger det ærede Medlem Hr. Leonhard Hansen. En saadan Fordeling kan ikke løse Arbejdsløshedsproblemet. At forsøge at bilde Arbejderne den Slags Ting ind er et Forsøg paa at faa dem til at løbe efter Lygtemænd. Naturligvis kan der skaffes en vis Afhjælpning ved en effektiv Arbejdstidsforkortning, men Forholdene er saa fortvivlede, at en saadan i hvert Fald ikke kan afskaffe Arbejdsløsheden. Det kan ikke være den helt igennem effektive Løsning af Arbejdsløshedsproblemet. Der skal andet til end dette her. Hvis man vil indføre en Arbejdstidsforkortelse, vel at mærke ikke paa Præmisserne i dette Lovforslag, men saaledes at Ugeførtjenesten ikke bliver mindre, end den er med en Arbejdstid paa